

Václav Vrabec

09.01.2001

náměstek ředitele Čs. rozhlasu, novinář, historik

* 25. ledna 1931, Praha

Jeden z prvních signatářů Charty 77 patří k těm několika málo historikům, kteří se zaměřili na zmapování nekomunistického, demokratického odboje.

Coby dítě zažil druhou světovou válku, která ho formovala v jeho názorech na svět. Otec byl pošťák, pracoval v odboji a několik dní strávil u výslechu na gestapu. Sám Václav byl založením Slovan, vlastenec a s kamarády, kteří k nim přicházeli, se hodně bavil o politice. Už jako dvanáctiletý si obstaral mapu Evropy a zaznamenával si do ní postup ruských i německých vojsk. Na konci války vážně onemocněl a dokonce dva a půl roku nechodil. Absolvoval několik operací a v nemocnici či doma strávil hodně času nad knihami a poslechem rádia.

Historie se mu stala celoživotním koníčkem. Jeho rodiče byli v KSČ od roku 1945. Stejně jako mnoho jeho vrstevníků prošel vývojem od komunistického mládí přes aktivní účast v reformním procesu šedesátých let až po činnost v československém disentu. Do strany vstoupil ve svých sedmnácti letech, ale i přes sympatie registroval a vnímal odboj a různé vlivy. Byl i hudebně založený, měl rád jazz a sám pro sebe si napsal historii jazzu.

Přestože chtěl původně studovat chemii, která ho velmi bavila, začal v roce 1949 studovat Vysokou školu politických a hospodářských věd, Fakultu společenských věd. Tu absolvoval v roce 1953 s prací na téma dějiny znárodnění. Historie ho ale velmi bavila a začal navštěvovat přednášky Josefa Macka a Milana

Machovce. Pomáhal na svět folklornímu souboru Gaudeamus a s kamarády založil kapelu, ve které vystupoval šestnáct let. S ní se také v roce 1958 dostal poprvé na Západ, do Německa a Francie.

Později začal studovat také Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy, kterou absolvoval v roce 1967. Po škole pracoval nejprve v Československém rozhlasu (v letech 1953–1958). S nálepkou revizionisty a pravičáka však odešel do Rudého práva, kde pracoval v kulturní rubrice. Spoluzakládal populárně-vědecký časopis Dějiny a současnost. V roce 1969 byl mluvčím ÚV NF ČSSR. Po normalizačních čistkách nesměl vykonávat svoji profesi a v roce 1973 odešel do invalidního důchodu.

V roce 1976 se stal signatářem Charty 77. Publikoval v samizdatech a exilových časopisech, vydával a redigoval časopis Dialog, působil ve výkonném výboru politického klubu Obroda. Od 1. ledna 1990 zastával funkci ředitele stanice Československo a náměstka ústředního ředitele Československého rozhlasu. Byl místopředseda Rady ČTK.

Citát Václava Vrabce: *Historii je nutno studovat i jako historii současnosti. To se nedá odtrhnout. Každý pohled na historický fakt minulosti, je vždy poznamenán vaším světonázorem, vaším pojetím i tím, co zrovna prožíváte a v jakém prostředí žijete.*